

sammenholde den samlede Sum af anslaaet Indtægt med det hele udskrevne Beløb, og det er den herved fremkommende Procent, som disse Medlemmer formene, at man burde lægge til Grund, og hvoraf vedkommende under de givne Forhold vilde være at ansætte til at svare to Tredjedele. I en Kommune, hvor — for at blive ved det nævnte Eksempel — Skatten i Forhold til Skatteindtægten vil veksle fra $\frac{1}{2}$ til 10 pCt. af denne, vil en Beregning i Forhold til den anslaaede Indtægt let føre til, at Gennemsnitsprocenten bliver omtrent 4 à 5, og altsaa medføre Beskatning af $2\frac{2}{3}$ à $3\frac{1}{3}$ pCt. Skønt der herved ikke tilfulde raades Bod paa de Ulemper, de omhandlede Næringsbrug medføre for andre næringsdrivende paa Stedet, maatte efter disse Medlemmers Formening dog en Beskatning overensstemmende hermed siges at nærme sig mere end Lovforslaget til en retfærdig Beskatning af hine. En saadan Regel vilde derhos særlig anbefale sig derved, at den ogsaa med Hensyn til Aktieselskaber tager Hensyn til det Sted, hvor de drive Næring — hvad der er af væsentlig Betydning for Udbyttet af denne og derfor ogsaa bør have Indflydelse paa deres Beskatning.

Ganske de samme Grundsætninger, som foran ere udviklede, maatte efter de samme Medlemmers Formening anvendes, naar den, der driver Næringen, har fast Ophold i en anden Kommune her i Landet og altsaa skal svare personlig Skat til denne, med andre Ord naar der bliver Spørgsmaal om mellemkommunal Skattefordeling. For Næringskommunen er det nemlig ganske uden Forskel, om den næringsdrivende har nogen Opholdskommune her i Landet eller ikke; Lovforslaget selv gaar ogsaa ud fra, at der i saa Henseende ingen Forskel skal gøres.

Hvad derhos angaar den mellemkommunale Fordeling, skønnes det ikke, at der vilde være nogen som helst Bønskelighed forbundet med at lade Næringskommunen foretage den ovenomhandlede Ansættelse af Skat i Forhold til Virksomhedens Udbytte. Men i

Forbindelse hermed maa det fremhæves, at Lovforslagets Bestemmelse i § 20, hvorefter denne Fordeling ikke kan medføre, at Opholdskommunen til Næringskommunen kommer til at afgive mere end Halvdelen af det hos den skattepligtige oppebaarne Skattebidrag, er ubillig, særligt i Forholdet mellem Kjøbenhavn og andre Kommuner. Som bekendt er nemlig Skatteprocenten i Kjøbenhavn kun 3, medens den i andre Kommuner, i alt Fald i Købstæderne, i Reglen er betydelig højere, og Kjøbenhavn vilde altsaa efter Lovforslaget som Opholdskommune hyppigt kun komme til at afgive $1\frac{1}{2}$ pCt. til andre Kommuner, medens disse Kommuner omvendt maatte afgive betydeligt mere til Kjøbenhavn. I § 20 foreslaas derfor „Halvdelen“ forandret til „to Tredjedele“, jfr. Udbringingsforslag Nr. 36.

Andre Medlemmer, som i Princippet tiltræde de foran udviklede Grundsætninger, finde, at det Maal, der tilsigtes ved Anvendelse af disse, ingenlunde naas ved at ansætte Skatten til Næringskommunen af de Erhverv, der gaa ud paa borgerlig Næring, til $\frac{2}{3}$ af en paa Grundlag af den samlede Sum af anslaaede Indtægter beregnet Gennemsnitsprocent, men at Skatten bør beregnes til $\frac{2}{3}$ af den virkelige Skatteprocent for Indtægt af tilsvarende Størrelse, saaledes som Procenten vilde blive for en i Kommunen boende Person med denne Indtægt, dersom ingen Omstændighed medførte Forhøjelse eller Formindskelse i hans Skat. Der gaas herved ud fra den utvivlsomt med de virkelige Forhold stemmende Betragtning, at der i hver Kommune er en fast Regel for Beskatningen af Indtægt af en vis Størrelse, saa at f. Eks. en Person, der har 6,000 Kr. i Indtægt, og hvis Forhold i ingen Henseende give Anledning til højere eller ringere Ansættelse, bestattes med en vis Procent, eller at i alt Fald Skatten, selv om den beregnes portionsvis eller paa anden Maade, med Sikkerhed kan beregnes til en vis bestemt Procent. Det er da $\frac{2}{3}$ af denne Procent, der burde svares til Næringskommu-